

'Deze aangrijpende roman past net zo min in een hokje als Sebastian.'
The Bookbag

Een Louise
Beech
gewone
jongen

ROMAN

Louise Beech

Een gewone jongen

De Fontein

Sebastian maakt zich op om te zinken

Ik hou van deze plek. Ik hou van deze rivier. Maar het vriest vanochtend. Het is 7 uur 15. Nog niet de juiste tijd. Het water ziet er kouder uit dan ik. Het is onrustig en bruin en somber. De lucht ook. Wolken maken zich uit de voeten. Zelfs met mijn rode jas en mijn leren handschoenen en mijn Hull City-pet en mijn Puma-sportschoenen aan ril ik. Ik ben blij dat ik ze niet uit hoeft te doen. Normaal trek ik al mijn kleren uit en draag ik alleen een zwembroek en een duikbril als ik zwem. Het is eigenlijk net alsof je je klaarmaakt om seks te hebben. Ik ga de seks missen. En het zwemmen. Maar ik ben hier niet om te zwemmen.

Vanmorgen ben ik gekomen om te zinken.

Er staan hier twee bankjes. Het linker was van mijn vader. Hier aten we boterhammen alsof het onze huiskamer was, waar een rivier doorheen liep. We deden ook altijd onze schoenen uit, hoe koud het ook was. Maar vandaag moeten ze aan blijven om me te helpen zinken.

Het is nu 7 uur 20.

Nog geen tijd.

Ik sla mijn blocnote open op de *Hoe je moet zinken*-lijst. Punt één is: *Hoe breder het water, hoe gemakkelijker het is om te zinken*. Je hebt minder kans om te blijven drijven als het volume van het water groter is dan je eigen volume. Punt twee is: *Draag dingen die heel zwaar zijn*. Ik sta op. Het is 7 uur 25.

Bijna tijd.

Ik klim over de rotsen om bij het water te komen. Er zijn kloven die me proberen te vangen. Het is maar goed dat ik mijn schoenen aan moet houden. Ik heb geen puf meer als ik bij het strandje ben. De golven slaan over mijn Puma-sportschoenen terwijl ik op adem kom. Ze kunnen de prullenbak in, wat jammer is, want ze kosten vijftien pond vijftig.

Ik lees de rest van mijn *Hoe je moet zinken*-lijst. Nummer drie is: *Neem een verticale positie aan in het water, met je voeten omlaag gericht*. Dat zal

ik doen als ik in het midden ben. Nummer vier is: *Maak jezelf klein*. Dit is omdat objecten in water zinken als ze minder ruimte innemen. De rest weet ik uit mijn hoofd. Ik moet gewoon het tegenovergestelde doen van wat ik normaal doe, als ik wil blijven drijven.

Het is nu 7 uur 30. Dat is de juiste tijd.

Het was mijn favoriete tijd toen ik met HoneyBee was. Nu is het mijn laatste tijd. Dus daar ga ik.

Zinken.

Veronica gaat naar de kliniek voor seksuele gezondheid

Veronica is monsterlijk overdressed.

De roze zijden sjaal en de verfijnde diamanten oorbellen die ze vanmorgen met zorg heeft uitgekozen, accentueren nu alleen maar hoe anders ze is dan de andere vrouwen in de wachtkamer van Rowan House. De meesten zijn nog niet half zo oud als zij en zien eruit alsof ze naar een sportschool of een gezelligheidsclub gaan. Een mist van sigarettenrook en parfum van celebritymerken slaat uit hun jonge poriën. Veronica mijmert dat Sebastian, die het zich in de hoek met een paar boeken gemakkelijk maakt, er een stuk gepaster uitziet in zijn flodderige grijze joggingbroek, Superman-hoodie en gloednieuwe Puma-gympen die hij alleen op hoogtijdagen draagt.

Misschien is het een goed teken; misschien is hij waar hij moet zijn; misschien zijn ze allebéí waar ze moeten zijn. Misschien is er hier iemand die haar kan helpen.

Sebastian legt een pamflet over seksueel overdraagbare aandoeningen neer en gaat terug naar Veronica.

‘Mama,’ zegt hij. ‘Die vrouw met die grote mooie bos haar keek me aan alsof ze misschien wel seks met me zou willen hebben.’ Zijn zwembril zit om zijn pols gewikkeld, en hij heeft nog een spoor van eigeel op zijn lichte stoppelkin. Veronica veegt het weg met de rand van haar kanten mouw.

‘Viezerik,’ zegt de vrouw in kwestie zachtjes.

‘Nou ja,’ verzucht Veronica. ‘Waar is dat nu weer voor nodig? Hij is gewoon –’

‘Hij moet gewoon opgevoed worden,’ zegt ze met een woedende blik uit haar met paarse mascara omrande ogen.

Veronica staat op en beent vastberaden naar waar de vrouw zit, nu blij met haar harnas, haar donkere Valentino-jas, haar lievelingssjaal. Angst

licht op in de ogen van de vrouw, slechts een flikkering, dan is het weer weg. Dan fronst ze dreigend.

‘Sebastian is autistisch,’ zegt Veronica zachtjes. ‘Hij is geen viezerik. Wat je zegt ben je zelf. Let een beetje op je taal.’

‘Ik moet op mijn taal letten? Hij is degene die verd-’

‘Cheryl Cooper,’ roept de receptioniste. ‘Kamer drie.’

De vrouw met de grote mooie bos haar staat op, kijkt Veronica even boos aan, maakt dan een misprijzend geluid en loopt de gang in. Veronica keert terug naar haar zoon.

Sebastian zit inmiddels het tijdschrift *Sex Health* door te bladeren. Zijn wilde, golvende haar wipt op bij het omslaan van elke bladzijde. Wat vindt ze hem toch prachtig; volmaakt. Ze kan hem urenlang aanschouwen. Dat is het beste woord om het te beschrijven: ‘aanschouwen’. Gekrulde wimpers waar een model jaloers op zou zijn, ogen met de kleur van rijpe hazelnoten, mollige lippen, gemaakt om te kussen, wangen waar ze altijd even in moet knijpen.

‘Ik dacht dat het hier meer op *Love Island* zou lijken, mam,’ zegt hij.

‘Het is een kliniek, schat. We hebben het er gisteravond over gehad.’

‘Jij zei dat het een sekshuis was.’

‘Nee, een kliniek, waar mensen over seksuele kwesties prátén.’

‘Maar ik wil niet over seks praten. Ik wil het doen.’

‘Dat weet ik, maar –’

‘Kunnen we hierna naar KFC gaan?’

‘Dat zien we wel.’

‘Veronica Murphy,’ roept de receptioniste. ‘Kamer vier.’

‘Mag ik dit meenemen?’ vraagt Sebastian, terwijl hij het tijdschrift omhooghoudt. ‘Er staat een foto van een tijger op de billen van een mevrouw, op pagina vierendertig.’

‘Wát?’ Veronica zoekt de bladzijde op. Het is een afbeelding van een tatoeage van een brullende tijger op de linkerbil van een half ontklede vrouw. ‘Nee, ik denk dat we dit maar hier laten, schat.’

Ze lopen de gang door, langs kamers één, twee en drie. Veronica klopt zachtjes op deur vier en een snerpstern roept: ‘Binnen!’

Sebastian wurmt zich langs haar om als eerste naar binnen te gaan, als altijd erop gebrand de kamer te onderzoeken, te zien waar de boeken staan, of er vissen zijn, en om de beste stoel te kiezen. In de belangrijkste

stoel, die aan het bureau, zit een vrouw die eruitziet alsof ze al een flink aantal jaren geen vlees meer gegeten heeft. Een groene polo is een maat te groot en zakt om haar bleke hals; houten kralen schreeuwen: *Ik hou alleen van natuurlijke dingen en ik veroordeel je om je plastic schoenen.*

‘Gaat u zitten.’ Ze gebaart naar de stoelen bij het raam. ‘Ik ben Mel.’

Sebastian gaat op de stoel naast die van Mel zitten en zegt: ‘Ik ben Sebastian James Murphy en ik ben twintig jaar en zes maanden en twee dagen.’

‘O. Hallo.’ Mel lijkt er ongemakkelijk onder dat hij zo dichtbij zit dat hun knieën elkaar raken. Veronica ziet in haar ogen de dingen die ze in de loop der jaren in zoveel ogen gezien heeft. Flitsen van ongemak, vonken van milde weerzin, flikkeringen van *waarom moet hij nou net mij hebben?*

‘Sebastian, denk aan de grenzen.’ Veronica klopt op een stoel naast haar, bij het raam. ‘Misschien moet je maar bij mij komen zitten.’

Terwijl hij zich bij zijn moeder voegt, zegt hij: ‘Ze heeft geen vis.’

‘Niet iedereen heeft een vis.’

‘De mijne heten Flip en Scorpion. Ze zijn felgoud.’

Mel opent haar mond om iets te zeggen maar wordt onderbroken door een zacht getik op de deur. Ze antwoordt op dezelfde snerpemde toon van net. Een meisje stormt de kamer binnen, buiten adem, vochtig haar in de kleur van voorjaarsnarcissen tegen haar voorhoofd geplakt. Meisje is het woord dat bij Veronica opkomt, al is ze misschien bijna dertig. De luchtvlaag laat papieren van het bureau fladderen, ze raapt ze op, zich uitbundig verontschuldigend, haar witte uniform met blauwe revers gapend als ze zich buigt, waardoor een felroze beha zichtbaar wordt. De sexy uitstraling van het kledingstuk contrasteert zo scherp met het jeugdige uiterlijk van het meisje dat Veronica haar adem uitblaast – en beseft dat ze haar aan zit te gapen.

‘Dit is Isabelle,’ zegt Mel.

‘Sorry, mijn auto is bij de ga-’

‘Isabelle zit in het laatste jaar van haar opleiding verpleegkunde, en als u er geen bezwaar tegen hebt, zit ze er vandaag bij.’ Mel kijkt het meisje niet aan, maar haar tot spleetjes geknepene ogen maken duidelijk wat ze vindt van Isabelles gebrek aan stiptheid.

‘Ik ben blij dat ze er is,’ zegt Sebastian.

‘Ik vind het prima,’ beaamt Veronica.

Dankbaarheid kleurt Isabelles ogen. Ze gaat naast Mel zitten en schuift de stoel ondertussen een stukje opzij. Veronica onderdrukt een glimlach bij deze subtiele bevestiging van haar autonomie. Isabelle slaat haar benen over elkaar en trekt haar rok omlaag. Sebastian kan zijn ogen niet van haar afhouden; ze glimlacht naar hem met de warmte van een late zomeravond.

‘Wat brengt u hier vandaag, mevrouw Murphy?’ vraagt Mel, een en al zakelijkheid.

‘Ik ben hier in verband met mijn zoon.’

‘Dat ben ik,’ zegt Sebastian.

‘En wat is het probleem?’

Veronica probeert kalm te blijven, strijkt haar sjaal netjes glad. Ze heeft dit al eerder meegemaakt. Is bij dokters en maatschappelijk werkers geweest. Heeft verschillende praatgroepen voor autisme bezocht. Ze heeft haar verhaal de afgelopen maanden vele malen verteld aan niet-meelevende, onbehulpzame, onzekere en onmachtige oren. Deze keer verpakt ze het niet in milde woorden en houdt ze zich niet in. Ze heeft haar zachtste kleuren aangetrokken, haar elegantste oorbellen, maar ze gaat het nu hard brengen.

‘Sebastian denkt de hele tijd aan seks,’ zegt ze.

‘Je moet niet over mij praten,’ onderbreekt hij haar. ‘Waarom praat je over mij? Ik zit hiér.’

‘Dat weet ik, schat. Maar dit is iets wat ik moet vertellen, goed? Als ik iets zeg wat niet waar is, moet je het maar zeggen. Weet je nog dat ik vanmorgen zei dat ik het over jou zou gaan hebben, maar dat jij erbij zou zijn, en dat je altijd mag zeggen wat jij vindt?’

‘Ik ga wel gewoon naar Isabelle kijken.’

Ze glimlacht.

Veronica richt haar aandacht weer op Mel. ‘Het punt is, Sebastians seksuele drift loopt de spuigaten uit. Hij is erdoor geobsedeerd. En dat zou geen probleem zijn als hij in staat zou zijn om gewoon uit te gaan en iemand te ontmoeten zoals andere jonge mannen van zijn leeftijd en, nou ja,’ – Veronica kucht gegeneerd – ‘Gods water over Gods akker kon laten lopen net als zij, maar ja, dat kan dus niet. Hij is autistisch, zoals jullie wel merken, dus dat beperkt hem in zijn mogelijkheden om met meisjes om te gaan en ze te ontmoeten.’

‘Ik begrijp het. Tja, dit soort driften zijn heel natuurlijk bij een man van twintig, ongeacht een eventuele achterstand.’

‘Twintig jaar en zes maanden en twee dagen,’ verbetert Sebastian haar.

‘Ja, dat is ook zo,’ zegt Veronica. ‘Maar hij is een jonge man die niet de middelen heeft om... nou ja, om zijn behoeften te bevrédigen. Begrijpt u wel? Zijn behoeften zijn iets waar de meeste mensen om moeten lachen.’

‘Ik niet.’ Mel is het toonbeeld van zakelijkheid.

‘Misschien. Maar voor de meesten is hij typisch zo’n deelnemer uit *The Undateables*.’

‘Niet hier,’ houdt Mel vol.

Veronica kijkt Mel streng in de ogen. ‘Ik zag wel hoe u reageerde toen Sebastian net zo dicht bij u kwam zitten.’

Geërgerd houdt Mel vol dat ze ook zo zou hebben gereageerd als iemand anders zomaar ineens zo dicht bij haar wilde komen zitten.

Veronica vangt Isabelles blik. *Zij snapt het*, denkt Veronica. *Ze heeft niet gezien dat Mel terugdeinsde voor Sebastian, maar ze gelooft me.*

‘Deze kamer zou beter zijn met vissen,’ zegt Sebastian, terwijl hij zijn zwembril van zijn pols wikkelt en op zijn voorhoofd zet, waarmee hij zijn wilde krullen plat legt en het net lijkt alsof hij vier ogen heeft.

‘Hij kan niet gemakkelijk mensen ontmoeten zoals wij dat kunnen,’ zegt Veronica tegen Mel.

‘Dat kan ik wél, maar zij kunnen me niet goed zien.’

Veronica knikt. ‘Soms is het moeilijk voor je om te begrijpen wat de gezichtsuitdrukkingen van jongedames betekenen, hè, lieveling?’ Tegen Mel zegt ze: ‘Iedereen denkt dat autisten geen gezichten kunnen lezen, maar daar is geen bewijs voor. Sebastian is een individu. Autisme is geen kwestie van *one size fits all*. Mijn gezichtsuitdrukkingen kent hij over het algemeen wel. Maar die van jonge meisjes? Dat is lastig.’

‘Hebt u al geprobeerd om er met hem over te praten?’

‘Natuurlijk heb ik dat geprobeerd. We praten over alles, toch, schat?’ Sebastian haalt zijn schouders op.

‘Seks is overal. In videoclippen en in soapseries. Hij kijkt graag naar *Love Island*, waar ze natuurlijk binnen een paar dagen in een ander bed stappen. Dus hij denkt waarschijnlijk dat het iets is wat voor het oprapen ligt, waar en wanneer en met wie je maar wilt.’

‘Wat natuurlijk niet zo is,’ zegt Mel op vlakke toon.

‘Dat weet ik ook wel! Allemachtig, hij is geen viezerik.’

‘Wat is een viezerik?’ vraagt Sebastian. ‘Die mevrouw met het mooie haar zei dat ik er een was.’

‘Welke mevrouw met het mooi-’ begint Mel.

‘Luister,’ zegt Veronica fel, ‘ik heb alleen iemand nodig die met hem praát. Hem begeleidt. Ik kan de juiste hulp niet vinden. Hij is geen viezerik; hij is mijn enig kind. Zijn vader is overleden toen hij zeven was en sindsdien zijn we met z’n tweeën. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben óp. Hij heeft geen vrienden van zijn eigen leeftijd waar hij misschien mee zou kunnen praten. Hij heeft alleen... mij.’

Sebastian pakt een folder over *Seksuele gezondheid, aielzoekers en vluchtelingen*, trekt zijn zwembril voor zijn ogen en bladert erdoorheen zonder even te stoppen om een regel te lezen. Hij overhandigt de folder dan zonder iets te zeggen aan Isabelle, die glimlacht, een schildpadkleurige leesbril opzet die ze van Mels bureau heeft gepakt, en precies hetzelfde doet. Als ze klaar is, haalt ze haar schouders op. Hij herhaalt het gebaar.

‘Heeft Sebastian een begeleider?’ vraagt Mel.

‘Nee, ik heb nooit het gevoel gehad dat ik iemand nodig had... tot nu. Ik heb al bij verschillende mensen aangeklopt. Mijn dokter zei dat ik naar een kliniek als deze moest gaan, omdat jullie gespecialiseerd zijn in seksuele kwesties.’

‘Goed, mag ik voor we verdergaan een paar vragen stellen over Sebastian, zodat ik precies kan nagaan welke hulp we zouden kunnen geven?’

‘Ik hou van eieren,’ zegt hij. ‘Ik hou van zwemmen. Ik hou van tijgers. Ik hou van Billy Ocean. En ik weet zeker dat ik ook van seks zou houden als ik het kon krijgen. Heb jij al eens seks gehad, Isabelle?’

‘Ja,’ zegt ze.

‘Is het fijn?’

‘Het is het fijnst met iemand van wie je houdt.’

‘Oké,’ zegt Veronica tegen Mel. ‘Vraag maar wat u van me moet weten.’

‘Hoe oud was Sebastian toen hij de diagnose kreeg, en wat ging daaraan vooraf?’

‘Ik heb het altijd al geweten, denk ik. Zoiets weet je gewoon, als moeder. Toen hij op zijn derde naar de crèche ging, merkte ik dat hij geen interactie had. Terwijl de andere kinderen met elkaar speelden,

rende Sebastian rondjes door de ruimte, wapperend met zijn armen als een vogeltje. De begeleidster daar stelde toen voor dat ik eens met iemand zou praten. Een dokter verwees ons naar het kindercentrum, en daar is hij onderzocht en daar hebben ze toen gezegd dat hij Autisme Spectrum Stoornis had.’

Veronica voelt haar keel dichtknijpen. Ze gaat niet huilen; écht niet. Isabelles gezicht verzacht, en ze leunt wat verder naar voren in haar stoel. Sebastian heeft zijn bril naar de achterkant van zijn hoofd gedraaid, zodat het elastiek door zijn gesloten ogen snijdt.

‘Sebastian noemt het “Autisme Spectrum Waarneming”,’ zegt Veronica verdrietig.

‘Yep,’ zegt hij.

‘Heeft hij ooit medicijnen gebruikt?’ vraagt Mel.

‘Nee, nooit. Het werd ons steeds aangeboden, vooral als hij slecht sliep. Maar ik heb nooit gewild dat mijn jongen helemaal onder de medicijnen zit.’

‘Even om me te helpen bij hoe we uw huidige kwestie kunnen aanpakken... ik zie dat Sebastian lichamelijk twintig jaar oud is, maar hoe oud is hij emotioneel zou u zeggen? Mentaal?’

‘Mentaal is hij heel intelligent. Hij leest veel. Heeft overal een mening over. Hij is net een spons. Emotioneel is juist het probleem. Je kunt aan zoiets geen leeftijd hangen. Als ik u vertel dat hij soms zestien jaar oud is, zou u denken dat hij een kind is. Maar dat is hij niet. Hij gaat drie dagen per week naar school en –’

‘Een gewone school, geen gespecialiseerde?’ vraagt Mel.

‘Een gewone.’ Veronica weerstaat de verleiding om haar verontwaardiging te laten blijken. ‘Hij doet niveau twee in metselen – voor niveau één is hij al geslaagd – en hij zal uiteindelijk een niveau drie halen. Vorige maand was ik bijvoorbeeld een dag ziek en kon me niet bewegen. Onze huishoudster, Tilly, was die week weg. Hij heeft me eerst streng toegesproken dat ik het rustig aan moest doen, en toen heeft hij een was gedraaid en het beddengoed verschoond, en ging vervolgens met een lijstje naar de winkel en haalde alles wat erop stond.’

‘Ze deed het helemaal niet rustig aan,’ zegt Sebastian.

‘Lichamelijk gezien kan hij een normaal leven leiden.’

‘Yep.’

‘Maar hij is bevattelijk voor... suggéstitie. Alles wat iemand suggereert neemt hij letterlijk. Hij is bang voor verandering. Als hij bij de verkeerde halte van de bus naar school zou uitstappen, zou hij in paniek raken want dan is hij uit zijn comfortzone. Maar hij zou wel weten dat hij iemand om hulp moet vragen.’ Veronica haalt haar schouders op. ‘Dus u ziet wel hoe moeilijk dit is. Een... nou ja, kwetsbare volwassene met een seksueel rijp lichaam dat eist wat het nodig heeft.’

Mel knikt. ‘Wilt u dat ik gewoon eens met hem praat, één op één?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Veronica op hetzelfde moment dat Sebastian zegt: ‘Nee, dank u.’

‘Oké,’ zegt Mel. ‘Kunt u me dan eens zeggen hoe een gemiddelde dag eruitziet voor Sebastian? Is zijn hoge geslachtsdrift het enige probleem?’

‘Ja,’ zegt Veronica. ‘Nee. Hij snapt niet waar de grenzen liggen zoals u en ik. Iemand moet hem eens goed uitleggen hoe het zit met wederzijdse instemming. Ik heb het geprobeerd. Ik heb hem dat ding laten zien over Thee en Toestemming. Dat was, meen ik, een idee van de Thames Valley Police: als je snapt wanneer je wel en niet thee kunt serveren, dan kun je ook snappen wat wederzijdse instemming is. Ik zag het op social media. Maar Sebastian zei alleen maar: “Ik hou niet van thee.”’

‘Ik hou ook niet van thee,’ zegt hij. ‘Het is geen warme chocolademelk.’

Veronica kust zijn wang. Hij veegt het af en smeert het dan op de muur. Ze is nog steeds niet openhartig genoeg. De woorden verstikken haar. De kamer voelt zo klein.

‘Hij vroeg me laatst waarom hij al twintig is en hij nog nooit-’ begint Veronica zacht.

‘Twintig jaar, zes maanden en twee dagen oud,’ verbetert Sebastian haar.

‘Er zijn wel jongens die jonger zijn dan hij en die al heel veel ervaring hebben.’ Veronica blijft even stil. ‘Ik ben bang dat hij misschien...’

‘Waar bent u bang voor?’ vraagt Mel.

‘Kijk, hij weet dat vrouwen achttien moeten zijn. Ik weet wel dat het eigenlijk zestien is, maar het leek me beter om tegen hem te zeggen dat het achttien is.’ Sebastian kijkt haar fronsend aan, opent zijn mond om te spreken, maar ze gaat snel verder. ‘Hij kan heel... nou ja, brutaal zijn. Hij vertelt je graag precies wat hij denkt. Ik ben bang dat...’

Veronica kijkt even naar Isabelle. Ze draagt de schildpadkleurige

bril ondersteboven, spiegelen hoe Sebastian zijn bril inmiddels heeft opgezet.

‘Denkt u dat hij ooit iemand zou dwingen?’

‘Née zeg! Hij is vredelievend tot op het bot.’

‘Het skelet bestaat uit tweehonderd en zes botten,’ zegt Sebastian. ‘Al mijn botten zijn vredelievend.’

‘Maar hij zou weleens in de problemen kunnen komen?’ Mel frons overdreven bezorgd. ‘Als hij iets verkeerd zegt tegen een jong meisje. Vergeet niet dat zij niet weet dat hij autisme heeft. En haar ouders ook niet.’

‘Dat is dus precies waarom ik hulp nodig heb,’ geeft Veronica toe.

‘Heeft de dokter al een soort medicijn voorgesteld om de geslachtsdrift te onderdrukken?’

‘Ja, maar ik heb u al gezegd dat ik niet wil dat hij gedrogeerd wordt. Ik wil niet dat hij denkt dat zijn seksualiteit iets verkeerd is. Dat is het niet. Het is volkomen natuurlijk. Ik wil dat hij weet dat hij niet vreemd of slecht of fout is.’

‘Hebt u weleens voorgesteld dat hij probeert op zoek te gaan naar iemand die op hem lijkt?’ vraagt Mel.

‘Dat kunt u mij ook vragen, hoor,’ zegt Sebastian. ‘Ik zit hier ook nog. Ik ben niet opgelost tot niks.’

‘Vertel de dames anders eens over het feest op school, lieverd?’ oppert Veronica.

‘Nope.’

Veronica draait zich weer om naar Mel. ‘Ik heb geopperd dat hij weleens naar het wekelijkse dansfeest voor mensen met een beperking kon gaan, en hij zei alleen maar: “Krijg ik dan een vriendinnetje?” Ik zei: misschien. En hij zei: “Maar ik wil niet dat ze autisme heeft. Ik wil het uit de familie kweken.” Dat zei hij letterlijk. Maar gewone meisjes zijn niet in hem geïnteresseerd. Af en toe zie ik ze naar hem kijken. Ik weet dat hij een knappe jongen is om te zien en dat zien zij ook. Maar zodra ze met hem praten...’

Mel knikt. ‘Goed. Ik kan hem zonder meer doorverwijzen voor een een-op-eengesprek. Denkt u dat dat een goed idee is, als hij eens alleen met iemand gaat praten?’

‘Hij zou het niet begrijpen. Ik zal daar ook bij moeten zijn.’

‘Dan weet ik eerlijk gezegd niet wat we nog voor jullie kunnen betekenen.’

Veronica stelt zich voor dat ze wegloopt uit deze benauwde kamer, weg van Mels lompe houten kralen en zogenaamd bezorgde knikje, weg van de jonge leerling-verpleegkundige die Sebastian duidelijk interessant genoeg vindt om hem al haar aandacht te geven, weg van haar prachtige jongen, en dan nooit meer terugkomen. Nee, hoe kan ze zoiets willen? Het schuldgevoel bij de gedachte dat ze hem in de steek zou kunnen laten, al duurt die maar een seconde, smooit haar. Ze maakt haar sjaal los en legt hem op haar knie. Doet haar best niet in snikken uit te barsten.

‘Isabelle,’ zegt ze, ‘zou jij Sebastian misschien een paar minuten mee naar buiten kunnen nemen? Ik heb Mel iets te zeggen, onder vier ogen.’

‘Gaan we seksen?’ vraagt Sebastian met glinsterende ogen.

‘Nee, maar ik weet wel waar ze hier vissen hebben,’ zegt Isabelle, terwijl ze opstaat.

‘Waar dan?’

‘Kom, ik zal het je laten zien.’

Terwijl Isabelle de deur dichtdoet schenkt ze Veronica een troostende glimlach van: *ik zorg wel voor hem.*

Lees verder in *Een gewone jongen.*

Eerste druk oktober 2022

Oorspronkelijke titel *This Is How We Are Human*

Oorspronkelijke uitgever Orenda Books, Londen

Copyright © Louise Beech, 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5941 1

ISBN e-book 978 90 261 5942 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6487 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.